

(πίνακας 22)
Γιαννούλα Γιάννε-Μασούρα

Στο θάνατο της Γιαγιάς μου

Αντιλαλούν οι ρεματιές, βροντούν τα καταράχια
σκοτεινίασε ο ουρανός, σκοτεινίασε η πλάση
πικρός αγέρας έφερε το μαύρο το μαντάτο:
Η θεια-Θυμιώ, η Γιώργαινα, της Μάνης το καμάρι
Ξεψύχησε λεβέντισσα, μέχρι τα υστερνά της.
Σίδερο ήταν η ψυχή, ατσάλι το κορμί της
Φτερά είχε στα πόδια της, μάλαμα στην καρδιά της.
Ο κόσμος όλος έλεγε μ' αγάπη τ' όνομά της!
Την ξέραν γέροι και παιδιά, γυναίκες της υπαίθρου
την ξέραν όρνια και πουλιά, λαγκάδια και ραχούλες
χωράφια χρυσοκίτρινα, δέντρα πρασινισμένα
την ξέραν στάχια της πλαγιάς, η βρώμη της πεδιάδας
τ' αγριόχορτο του χωραφιού, του κήπου το ζιζάνιο
το βάτο, η φτέρη η λυγερή, η άγρια η τσουκνίδα
την ήξεραν οι λόγγοι οι πυκνοί, τ' ανήλιαγο δρομάκι
το μονοπάτι το σκληρό, η δροσερή πηγούλα
τη γνώριζε ο αϊτός, την έτρεμε ο λύκος
στα βήματά της έφευγε τ' ατίθασο τσακάλι
κι όλη η πλάση έχαιρε κ' η θάλασσα ριγούσε
για το μεγάλο απόκτημα, για τη μεγάλη αξία.
Καμάρωνε το ήθος της, παίνευε την ψυχή της!

Γεώργιος Ατσαβές